

Tako uradni predpisi o nabavi živine. Te nove predpise je izdalo o. kr. namestništvo v Uradcu dne 14. majnika t. l. Glavno nalogo ima pri tem župan. Ki mora gledati, da na vsak način spravi vkup za občino predpisano število živali. Da je ta naloga težka in odgovornosti polna, se razume samoposebi. A raynotako samoposebi umevno je, da župan ne bodo mogli ustreči vsem, ali bolje, da ne bodo mogli ustreči nikomur, ker danes nima noben kmet več toliko živine, da bi jo rad oddal. Zato je gotovo, da bodo župani predmet mnogim krivičnim napadom. Zato naj vsakdo pomisli, v kako težkem položaju se nahaja župan. Če se pa komu res godi krivica, ako se mu je n. pr. predpisalo, da mora oddati žival, dočim se pa drugim posestnikom, ki imajo več živine, prizanaša, naj se to naznani pisarni Slovenske Kmetске Zveze, Poslovalnici stajerskih slovenskih poslancev, in naši poslanci store gotovo vse, kar je v njih moči, da se krivice popravi.

Nase žrtve za domovino.

Od Sv. Vida nad Valdekom nam poročajo: Malo duš šteje naša župnija, toda obilno je število junakov, ki so na raznih bojiščih sedanje vojske in v bolnišnicah položili svoje življenje na oltar domovine in jih v molitev priporočamo: Frano Vocovnik, kmet v St. Vidu, je padel dne 27. avgusta 1914 v Galiciji. Frano Skočaj, kmetški sin, je umrl, v trebuh zadet, v Lipi na Srbskem dne 20. septembra 1914. Dominik Pustinek, ki se je vojskoval na Srbskem, se pogreša od dne 26. septembra 1914. Njegov brat Al. Pustinek se je boril na laški fronti in v Galiciji. Pogreša se od septembra 1916. Frano Lušnic je umrl v bolnišnici dne 17. junija 1915 v Galiciji. Jožef Aberšek je padel dne 16. novembra 1915 na Doberdolu. Njegov brat Ferdinand Aberšek se je vojskoval na soški fronti. Pogreša se od dne 17. septembra 1916. Ravno od tega dne se pogreša tudi njegov tovariš Janez Dvorjak, p. d. Breznikov. Jožef Karl je padel meseca avgusta 1915 na laškem bojišču. Njegov brat Frano Karl pa je umrl leta 1916 v ruskem vjetništvu. Anton Stalekar, p. d. Sotlnov, je padel ob Soči dne 28. oktobra 1915. Martin Krajnc se je boril na laškem bojišču, kjer je padel dne 3. aprila 1916. Njegov brat Jožef Krajnc je umrl v trebuh zadet dne 26. avgusta 1917 in počiva blizu Gorice. Bernard Britovšek, ki se je vojskoval v Galiciji in na soški fronti, se pogreša od dne 2. novembra 1916. Filip Rotovnik je padel dne 8. avgusta 1916 na Monte Zebio. Njegov bratranec Anton Rotovnik, ki se je boril najprej v Galiciji in potem na laškem bojišču, je padel dne 17. decembra 1917 na Monte Longava. Jern. Krajnc je umrl v bolnišnici na Ogrskem dne 18. jul. 1916. Njegov brat Janez Krajnc, ki je bil vpoklican na bojišče že v začetku vojske, je padel na laškem bojišču dne 30. avgusta 1917. Jože Hudovernik je padel dne 4. februarja 1916 na Doberdolu. Blaž Smonkar pa dne 3. novembra 1916. Jožef Klančnik je bil na laškem bojišču in se pogreša že čez dve leti. M. Pustinek je padel dne 6. junija 1916 na laški fronti v Boskonu. Rudolf Dvorjak je umrl v ruskem vjetništvu v Cenkovu dne 16. junija 1916. Ernest Vrhnjak je padel dne 30. julija 1916 na italijanski fronti. Njegov oče Jožef Vrhnjak, ki se je prehladil na laškem bojišču, je umrl v bolnišnici v Celju dne 8. decembra 1917. Jožef Tamše je padel dne 10. februarja l. 1917 in pričakuje vstajenja blizu Gorice. Frano Borovnik je umrl vsled dobljenih ran na laškem bojišču dne 3. aprila 1917 v Knittelfeldu. Jurij Zaponšek je padel dne 13. junija 1917 na laški fronti. Janez Mihev je padel dne 24. julija 1917 v Albaniji. Janez Krajnc, ki je bil vpoklican v spomladi 1917, je utonil dne 15. novembra 1916 v Piavi na Laškem. Junaki slovenski, žrtve zvestobe in ljubezni do domovine, počivajte mirno v tuji zemlji! Na svidenje nad zvezdami!

Padel je na laškem bojišču poročnik Arkadij Videmšek, sin splošno spoštovane rodbine Videmšek v Celju. Bil je oče svoje stotnije, ljubljeneč moštva, ljub in drag vsakemu, kdor ga je poznal. Arko, počivaj v miru! Nad zvezdami pa prosí za vse, ki so te ljubili, za nas, svoje tovariše in prijatelje v bojnih jarkih.

Spoštovani rodbini Stanijevi v Cersaku pri St. Ilju v Slov. gor. je sporočil korporal Anton Zorko, da je dne 16. junija t. l. na italijanskem bojišču padel junaške smrti za domovino in cesarja 20-letni sin Anton Stani. Služil je pri pešpolku št. 127. Padli je bil priden sin, oziroma brat. Vse ga je rado imelo. Dan pred svojo smrtjo je še pisal domov, da mu nekaj pravi, da bo šel za sinom soseda Hernaha, ki je padel predlansko leto. In ta slutnja se je uresničila. Stanijevo rodbino zadene ta udarec tem huje ker je nedavno na železnici smrtno ponesrečil tudi zet. Tolaži pa naj vse zavest, da ločitev ni večna, ampak da se vidijo enkrat na kraju večnega miru.

Vsem slovenskim žrtvam za domovino bog pravičen Plačnik!

Wiederwohl Kahle Windisch

Sedanji način nasilnega rekviriranja poljskih pridelkov je povzročil že več spopadov, katerih pos-

ledice so vodile v sodno dvorano in bodo značilna slika naše dobe: na eni strani neizmerna ljubezen do lastne grude, z željavo roko in neizmernim trudom in znojem obdelane ter skrb za prehrano, a na drugi strani pa nespretni predstavitelji sistema, opirajočega se na nebroj papirnih naredb in ukazov, ki ne poznajo razmer in življenja in ki si morda celo domišljujejo, da s svojo strogoštvjo služijo — splošnosti.

Komaj je bila končana znana porotna obravnava proti ženskam iz Formina, ki so v svoji razburjenosti povzročile smrt komisarja Wiederwohla. Čegar rekvizicije so po poročilu okrajnega glavarstva v Ptujju bile vedno zelo uspešne, ste se vršili pred okrožnim sodiščem v Mariboru še dve razpravi, ki ste osvetlili razmere pri rekvizicijah v mariborskem okraju.

Po celi državi znan je postal napad nemčurskega občinskega predstojnika Jurija Ačka v pohorski občini Osel na davčnega uradnika v pokoju J. Kahlerja. Ta je prišel zadnje dni meseca aprila v Osel rekvirirat krompir, glavno in skoraj edino hrano občanov. Postopal je zelo strogo in je puščal kmetom samo po 60 kg krompirja ter je rekviriral še tudi krompir, ki je bil določen za seme, kar se pač ni ujemalo s prepisi in z zdravo pametjo. Njegovi vojaki pa so, kakor so priče potrdile, „rekvirirali“ v svoje žepce pri raznih hišah tudi suho sadje in jajca, seveda brez dovoljenja.

To ga je tako razburilo, da je pustil komisijo, ki je naprej rekvirirala in je šel v gostilno, kjer je do večera popival, potem pa je z revolverjem in cepinom napadel spečo komisijo. Revolver se ni sprožil, ker ni bil nabasan.

Kahlerja, ki je zgrabil za cepin in ga iztrgal pijanemu Ačku iz rok. Pri tem je dobil tri odrtine na rokah in glavi. Da bi bil Kahler težko poškodovan ali ubit, je bila samo zlobna izmišljotina naših nemškutarjev. Zaradi svojega dejanja je bil Ačko obsojen na osem mesecev zapora. Značilno je, kako je hotel penzionirani davčni uradnik kovati iz tega napada denar. Za bolečine ni zahteval nič manj kot 2000 K odškodnine in za zamujen zaslužek po 24 K na dan! In res mu je sodišče prisodilo 500 K za bolečine, kar se je zgodilo do sedaj samo pri najtežjih poškodbah. Pri zamujenem zaslužku 24 K na dan je bila pač umevna njegova vnema pri rekviriranju!

Minuli teden se je vršila še ena kaženska razprava proti 60letnemu posestniku Blažu Damišu iz Gerečeje vasi pri Selnici ob Dravi. V tem slučaju je bil vodja komisije neki podčastnik A. Windisch, ki že sedem mesecev rekvirira po mariborskem polokraju. Zadnje dni meseca januarja je popisal zalogo pri Damišu, ki je tudi oddal predpisane množine. A že dne 8. februarja zjutraj je Windisch prišel na lastno pest „kontrolirat“, ali je pred enim tednom pravilno rekviriral; proti predpisom ni bilo pri tej komisiji nobenega zastopnika občine! Preobrnil je vse postelje, pregledal vse omare, pretaknil vsak kot in je našel vse v redu. Pa to mu še ni bilo zadosti! Opol dne se je pojavilo zopet par vojakov, da bi zopet „kontrolirali“; začeli so razdirati zid pod pečjo, trdeč, da je Damiš v zidu pod pečjo skrival žito. Umevno, da si Damiš sredi zime ni pustil podreti peči, zlasti ker „komisija“ ni bila pravilno sestavljena, saj je manjkal občinski mož in vodja. Vojaki so šli po Windischa in nato se je vnel prepir zaradi peči. Beseda je dala besedo, razburjeni posestnik se je zagrozil, da bo z nožem zabodel Windischa in sebe in to ga je privedlo na obtožno klopo. Zaradi hudodelstva javne nasilnosti in žaljenja uradne osebe je bil obsojen na tri mesece težke ječe.

Vprašamo slavno o. kr. okrajno glavarstvo v Mariboru, ali mu je znano, kako njegove komisije v okolici rekvirirajo? Ali je bilo v tem slučaju potrebno, podirati peč staremu posestniku, ki je v polni meri zadostil svoji dolžnosti in ki ima vse sivo na bojišču? Sicer pa to ni edini slučaj. Da jih ni prišlo več pred sodnijo, se je treba zahvaliti samo hladnokrvnosti ljudi, ki se niso dali zapeljati do skrajnosti.

Italijansko bojišče.

Vsled velikih nalivov in tlezevja je visoko narasla reka Piava in njeni pritoki. Veliki deli beneške ravnine se nahajajo pod vodo. Ker je bil promet med našimi četami, nahajajočimi se na levem in med o. n. ki so se nahajale na desnem bregu reke Piave, vsled visoke narasle Piave zelo otežkočen, je naše stoječe armadno poveljstvo umaknilo svoje čete, ki so se nahajale na desnem bregu Piave. Izpraznili smo tudi večji del gorovja Montello. Na gorski fronti med Asiagom in Ptavo se bijejo hudi boji, ker skušajo Italijani s protinapadi iztrgati nam iz rok postojanke, katere so Italijani izgubili v prejšnjih bojih. V tej ofenzivi smo vjeli 50.000 Italijanov, med temi 1100 častnikov. Z avsem so izgubili Italijani v tej ofenzivi 150.000 mož. Na obeh straneh se vršijo velike priprave za nove in hude boje.

Slovani se proslavili na italijanskem bojišču.

Avstrijsko uradno poročilo z dne 23. jun. pr-

vi, da so se vršili na gorovjih Monte di Valbello, Col del Rosso, Asolone, Solarolo in Monte Pertica zelo hudi boji, v katerih so se posebno odlikovali slovenski polki št. 9 iz Galicije, št. 63 (Hrvatje) in bosansko-hercegovinski pešpolk št. 4.

Francosko bojišče.

Na francoskem bojišču razven artilerijskih bojov in krajevnih spopadov na severnem bregu reke Aisne nobenih važnejših vojnih dogodkov. V angleški zbornici je angleški ministrski predsednik izjavil, da bo prišlo na francoskem bojišču že v bližnjih dneh do velike bitke, od katere utegne biti odvisen izid sedanje vojne. Četverospornostni generali pričakujejo z zaupanjem izid.

Razne politične vesti.

Avdijence pri cesarju. Listi poročajo, da je bil dne 26. junija med drugimi sprejet v avdijenci pri cesarju tudi načelnik Jugoslovanskega kluba, poslanec dr. Korošec.

Položaj na Dunaju. Cesar še ni potrdil odstopa Seidlerjevega ministrstva. Dočim se posvetuje cesar s voditelji državnozbornskih in gosposkozborničnih strank, pa se poljedelski minister z grofom Silva-Tarouca v cesarjevem imenu pogaja z državnozbornskimi strankami radi sestave delovne večine v državnem zboru v svrhu kratkega poletnega zasedanja. Grof Silva-Tarouca se je najprej oglašil pri nemških nacionalcih, katerim je dal zagotovilo, da ostané sedanja vladina smer (proti Slovanom) še tudi zanaprej v veljavi. To prav gotovo ne bo zboljšalo položaja. Naloga grofa Silve je, da pridobi nemške nacionalce, krščanske socialce, Poljake, Ukrajince in nemške socialdemokrate za delazmožnost državnega zbora. Večerna poročila od torka, dne 25. junija, naglašajo, da se je posredovanje grofa Silve baje ponesrečilo in da menda ostane še nadalje Seidlerjevo ministrstvo na krmilu, posebno, ker so mu nemški nacionalci in krščanski socialci v klubovih sejah izrazili zaupanje. Bomo videli.

Ministri zahtevajo sklicanje parlamenta. V pondeljek se je vršil na Dunaju ministrski svet, na katerem so ministri grof Silva-Tarouca, baron Wieser, vitez Gayer in baron Bahans zahtevali, da se vlada na noben način ne sme posluževati zloglasnega vladanja po § 14, to je vladanja brez parlamenta, karveč da se mora kolikor le mogoče v najkrajšem času sklicati parlament.

Občina Buče za jugoslovansko deklaracijo. Občinski zastop občine Buče, politični okraj Brežice, toplo odobruje jugoslovansko deklaracijo z dne 30. maja 1917 ter se ji soglasno pridružuje. Zahteva ustanovitve lastne jugoslovanske države, proste vsakega narodnega gospodstva tujcev pod žeglom habsburško-lorenške dinastije, da nam bo zagotovljen vrski in narodni obstoj ter gospodarski napredek. Izraža globoko hvaležnost Njegovi Svetosti papežu Benediktu XV. za neumorno delovanje za mir. Zahvaljuje se presvitlemu cesarju Karlu I. za njegov trud, da se konča krvava vojna in se doseže tako zaželjeni pravični in trajni mir. Občinski zastop Buče, dne 16. junija 1918. — Podpis župana, svetovalcev in odbornikov.

Hrvati hočejo biti pri Slovencih. Državni poslanec dr. Tresič-Pavičič piše v „Domovini“: „Eno je gotovo, da mi Hrvati počemo na limanice Nemcev in Madžarov in da se docela zavedamo, da ne moremo živeti brez skupnosti s Slovenci in Srbi. Uverjeni smo, da če Nemcem in Madžarom na ljubo zapustimo Slovence, pride pozneje vrsta na nas, da izgine mo kot narod.“

Slovani udani cesarju in domovini. Italijanski listi, na čelu jim „Corriere della Sera“, se prav bridko pritožujejo, da so se tudi v tej ofenzivi izkazali slovenski polki, osobito jugoslovanski, za posebno hrabre. Ti polki so doprinesli dokaz, da stoje vsi Slovani odločno ob strani naše države ter da se ni posrečilo najti izdajalcev med njimi. „Stajere“ in drugi vsenemški listi, vtakni si za klobuk poročila italijanskih listov, ko nas vendar venomer psuješ z izdajalci domovine!

Nemški državni tajnik o miru. V seji nemške državne zbornice dne 24. junija je imel nemški dr. von Kühlmann govor. Na vprašanje, ali bo vojska še trajala čez jesen in zimo in morda tudi čez celo prihodnje leto, je odgovoril, da se na merodajnih mestih nikakor ni računalo s tem, da v sedanjih časih dolgotrajna vojska ne bi bila mogoča. Že leta 1890 je znani pruski vojskovodja grof Moltke v nemški drž. zbornici rekel: „Gospodje! Če se bo razvnela vojna, ki že več kakor deset let nad našimi glavami visi kakor Damoklejev meč, če se bo začela, ni mogoče dogledati, kako dolgo bo trajala in kdaj se bo končala. Morda bo sedemletna vojska, morda tridesetletna, in gorje tistemu, ki prvi vrže zažgalnico med smodnik.“ O predpogoju za dober mir je Kühlmann rekel, da je sicer tak predpogoj zmaga nemškega orožja, toda mir na Vzvodu se ni dosegel samo z nemškim mečem, ampak tudi potom pogajanj. Le samo s strogo voaškimi vsrehi brez vsakih diplomatskih pogajanj ni mogoče doseči pravega miru. Vsenemški zavlačevalci vojne v Nemčiji so Kühlmannu te besede